ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

BLAHOSLAVENSTVÍ

4
2026

Blaze těm, kdo hladovějí po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Mt 5,6
Blaze vám, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Lk 6,21a

Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE Hošťálková

Věřím…. v Ježíše Krista, Syna jeho jediného,
Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Ponciem Pilátem,
byl ukřižován, umřel a byl pohřben,
sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých…

ÚVODEM

Vstupujeme do letošní adventní doby, před námi jsou Vánoce a konec roku 2026. Tato doba je obvykle čas bilancování toho, co je za námi; nicméně bych nechtěl, aby to bylo bilancování se smutkem, ale s vděčností. S vděčností za to, co jsme mohli přijmout od našeho Boha a co pro nás bylo užitečné, ale také ve smyslu apoštolových slov, že těm, kteří jej milují, všechny věci napomáhají k dobrému. Jistě se někomu může zdát, že téma tohoto čísla, další blahoslavenství, zní v souvislosti s Vánoci až paradoxně, ne-li absurdně. Hladovět, copak je to něco pro Vánoce? Ano, může se to zdát nesmyslné. O Vánocích přece zpíváme *„Haleluja, sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, Bůh v nich má zalíbení!“ (Luk 2,14)* Myslím, že blahoslavenství, kde slyšíme o hladovění, je ve vztahu s Ježíšovým narozením na místě. Ukazuje nám, že Pán Ježíš byl nejen usměvavé miminko, které nepláče (ale jako děťátko určitě také plakal), ale byl jako my, když jsme byli maličcí a měli jsme hlad. Tak i Kristus. A v „kázání na hoře“ podle Matouše nebo v „kázání na rovině“ podle Lukáše mluví o hladovění; o „*hladu po spravedlnosti“* resp. o prostém *„hladovění.“* Obé postihuje celou šířku celé věci. O spravedlnosti se mluví, že prakticky není; nedovoláš se spravedlnosti! Proč? Už i pánové Voskovec a Werich v jedné své písni zpívali: „*Seďme klidně na židli, čtěme Bibli, tam to všechno je.“* Co tam tedy čteme? Už v první knize Písma čteme o lidech, kteří se nechali svést ďáblem a vzali si ze stromu poznání dobrého a zlého; od té doby člověk, ten, kdo má moc, rozhoduje, co je spravedlivé a co ne. Ale ti, kteří hladoví po skutečné spravedlnosti, tedy po spravedlnosti Boží, jsou nazváni „*blahoslavení,* je jim „*blahopřáno,“* i když v očích světa jsou považováni za hlupáky. A je tu vyjádření z Lukášova zápisu evangelia, kde čteme: *„blaze těm, kdo nyní hladovíte“.* Co s tím, máme být lhostejní k těm, kdo mají hlad? To určitě ne; i Pán Ježíš rozmnožil zástupu to, co přinesl malý chlapec. A apoštol Jakub ve svém dopisu píše: „*Kdyby některý bratr nebo sestra neměli jídlo ani na den, a nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?“ (Jak 2,15-16; zkráceno).* Ti, kteří hladoví po spravedlnosti nebo vůbec hladoví, jsou vlastně ti, kteří ví, že potřebují pomoc. Siláci tohoto světa, ale i ti, kteří jsou tzv. „silní ve víře“, si vystačí sami a pomoc od Boha ani od člověka nepotřebují. Ježíš Kristus přišel jako dítě, jako ten, který nic neměl, a přinesl nám všechno. Nás volá k tomu, abychom z jeho štědrosti rozdávali.

Pokojný Advent, radostné Vánoce, požehnaný nový rok 2027

Milan Michalík

APOŠTOLSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

Věřím v Boha,
Otce všemohoucího,
Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista,
Syna jeho jediného,
Pána našeho,
jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Ponciem Pilátem,
byl ukřižován, umřel a byl pohřben,
sestoupil do pekel,
třetího dne vstal z mrtvých,
vstoupil na nebesa,
sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího,
odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého,
svatou církev obecnou,
společenství svatých,
odpuštění hříchů,
vzkříšení těla
a život věčný.
Amen.

K ZAMYŠLENÍ

Anna Golm – Sbor ve Slate

Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.

Gal. 5,1

Svoboda - to je ohromné slovo. Spojujeme s tím možnost sami se rozhodovat, být nezávislí a vytvářet svůj život podle našich vlastních představ. Přesto Pavel míní o svobodě, o které zde mluví, ještě něco hlubšího.

Kristus nás osvobodil. Ale od čeho vlastně? My lidé víme o mnoha věcech, které nás mohou činit nesvobodnými: vina, zklamání, strach před odsudky jiných lidí, tlak stále muset něčeho dosáhnout, nebo pocit, že si Boží lásku musíme teprve zasloužit.

Mnohdy neseme takovéto břemeno i ve víře a dokonce se sami kolem toho točíme. Zkoušíme být „dobrými křesťany“, dostatečně se modlit, všechno dělat správně a srovnávat se s ostatními – a vůbec si při tom nevšimneme, že z naší víry se stala nová forma útlaku.

Právě zde Pavel navazuje. Svoboda, **kterou daruje Ježíš, znamená: Boží lásku si nemusím ničím zasloužit.** Ježíš Kristus na kříži udělal to, co jsem já sám udělat nemohl. Nesl mou vinu a otevřel cestu k Bohu. Proto smím přijít před Boha – ne proto, že můj život je dokonalý, nýbrž protože mne Ježíš přijal.

Smím přestat s tím stále prokazoval, že jsem hodnotný a cenný. To je asi nejkrásnější stránka víry.

Ježíš mě osvobozuje nejen od něčeho – on mě osvobozuje pro něco. Pro život v důvěře, k lásce, k odpuštění, k odvaze jít svou cestou s Bohem, k vědomí, že nejsem sám.

Žiji skutečně ze svobody, kterou mi Ježíš dává – nebo si na sebe nakládám nějaké břemeno? Se svými silnými stránkami, i se svými slabostmi smím přicházet k Bohu. Smím odložit své chyby a nově začít. Má hodnota není závislá na tom jak jsem úspěšný, co si si o mně lidé myslí, nebo jak dobře „ovládám“ svou víru.

Můj vztah k Bohu není založen na mé výkonnosti, ale na Ježíši.
Jeho láska mění mé uvažování, má rozhodování a mé vztahy k ostatním lidem. Boha neposlouchám proto, aby mne měl rád.

Chci jej poslouchat, protože on mne už miluje.

„Freundesbrief“ - Přátelský dopis
Evangelický sbor ve Slate, Německo
Říjen 2026
Anna Golm – kazatelka sboru

DRAZÍ BRATŘI A SESTRY V KRISTU

Témata blahoslavenství, které probíráme v letošních číslech sborového časopisu, jsou velice hluboká ale i výstižná pro dnešní dny. Co je to touha po spravedlnosti? Po čem naše srdce skutečně touží? Ježíš nás vybízí, abychom hledali to, co pochází od Hospodina, a toužili po životě v souladu s Jeho vůlí. Ať se toto téma stane pro nás příležitostí k zamyšlení nad naší vírou, každodenním životem a tím, co je pro nás skutečně důležité.

Ježíš Kristus – naše naděje a útěcha

Ježíš Kristus, počatý z Ducha svatého a narozený z Panny Marie, přišel na svět jako malé dítě. Jeho narození provázela radost a chvála Bohu. Andělé hlásali: „Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem, v nichž má zalíbení“ (Luk 2,14). **Byl to začátek neobyčejného příběhu spásy** (záchrany člověka, tebe i mne).

Avšak již od prvních okamžiků Jeho pozemského života nechyběly obtíže. Herodes ho hledal, aby ho zahubil. Ježíš od samého počátku zažíval pronásledování. Později poznal také lidský hlad, únavu, utrpení a odmítnutí. **Byl nám podobný ve všem kromě hříchu**. Sám pociťoval hlad, ale také krmil ostatní. Znal lidské slabosti, a přesto zůstal věrný Otci.

Právě proto se můžeme na Ježíše dívat s důvěrou. On rozumí našemu životu, našim starostem a každodenním zápasům. Není nám vzdálený ani lhostejný. Přišel, aby nám ukázal pravou spravedlnost – spravedlnost, které nemůžeme dosáhnout vlastními silami, ani si ji zasloužit dobrými skutky.

Jak čteme v Listu Římanům (3,22–25), Boží spravedlnost je dána **vírou v Ježíše Krista**, z milosti. Díky Jeho oběti na kříži a Jeho vzkříšení **získáváme vykoupení a ospravedlnění**. Základem naší naděje nejsou naše zásluhy, ale to, co **pro nás Kristus vykonal**.

O co opírá naše naděje?

Často hledáme spravedlnost, mír a pocit bezpečí v tom, čeho jsme schopni dosáhnout sami. Chceme být dostatečně dobří, silní a věrní. Evangelium nám však připomíná, že nemusíme sami získávat to, co nám Bůh dává z milosti.

Ježíš přišel do našeho světa, vstoupil do lidského každodenního života a poznal naše zkušenosti. **Neslíbil nám život bez obtíží, ale ukázal, že i uprostřed utrpení lze zůstat blízko Otci**.

Stojí tedy za to si položit několik otázek: Je moje víra založena na tom, co dokážu sám, nebo na tom,

co pro mě udělal Ježíš? Pamatuji si v každodenních obtížích, že nejsem sám? Dokážu přijmout Boží milost a předávat ji dál ostatním lidem? Tady odpovídáme v upřímnosti - ANO, nebo NE. Podle toho se také modleme a mluvme o tom s Hospodinem. Nebo to odevzdejme Pánu Ježíši Kristu, který nám rozumí.

Možná právě to potřebujeme nejvíce – ne další vlastní úspěchy, ale hlubší důvěru v Krista. Ať je Jeho láska pro nás zdrojem síly a Jeho vzkříšení připomínkou, že poslední slovo patří Bohu.

Proto neztrácejme odvahu, ani když přicházejí těžké dny. **Naše naděje** nezávisí na okolnostech, které nás potkávají, ani na naší vlastní dokonalosti. **Zakládá se na Ježíši Kristu** – na Tom, který přišel na svět, obětoval za nás svůj život a vstal z mrtvých.

Ať tato pravda posiluje naši víru, naplňuje naše srdce pokojem a připomíná nám, že v Kristu máme vždy důvod k vděčnosti a naději.
Sláva Bohu na výsostech! Aleluja!

S přáním Božího pokoje
a požehnaných dnů,
přeje v Kristu váš kazatel
Štěpán Marosz

Podzimní ráno bylo plné působivých barev. Petr je ale nevnímal. Musel se soustředit na řízení tátova pick-upu. K proplétání úzkými uličkami se toto velké auto vůbec nehodilo. Spatřil před sebou majáčky policejního vozu. Zastavil na krajnici a vystoupil ven. Chtěl vědět, co se stalo. Představil si otáčení v úzké uličce. S rozměrným pick-upem by připomínalo noční můru.

Obešel policejní vůz. Spatřil terénní auto, před nímž ležel na boku převrácený skútr. „Ale takový má přece Jitka," napadlo ho. Pak ji uviděl. Seděla na trávě u silnice s rozcuchanými vlasy a očima plnýma slz. Zabolelo ho z toho výjevu u srdce.

Vzhlédla k němu. „Je ti něco?" zeptal se jí. „Ani ne," odpověděla mu a potáhla nosem. „Můžu ti nějak pomoct?" Ale to už se k nim přihrnul policista s psací podložkou v ruce. Podával Jitce její doklady: „Ještě mi, paní řidičko, podepište protokol k nehodě." Jitka vstala a přečetla si text. Podepsala ho a podala zpět policistovi.

„Sice jste říkala, že vás nic nebolí, ale raději si zajděte na pohotovost,"

doporučil jí policista. Rozloučil se, nasedl do policejního vozu a odjel.
Petr vstal, zvedl Jitčin skútr a odtlačil ho ke svému autu. Jitka neprotestovala. Pořád měla pocit, jako by se ocitla v nějakém zlém snu. Petr v něm byl jediným světlým místem. Pozorovala ho, jak sklopil zadní víko korby a vytáhl jedno ze dvou silných prken, která byla upevněna na její vnitřní straně. Pak po něm se supěním vytlačil skútr nahoru. Zkušenými pohyby ho zajistil pomocí upínacích popruhů. Nakonec seskočil dolů a zavřel zadní víko. „Mělo by to vydržet. K nám to není daleko.“ Jitka jenom přikývla.

Oba nastoupili do Petrova vozu. Teprve teď si všiml, že má Jitka roztržené džíny na levém koleni a zpod potrhané látky prosvítají krvavé stopy. Zacukalo mu v prstech. Měl nutkání odhrnout látku a prohlédnout si ránu zblízka. Pak ale zachytil Jitčin pohled. Byla stále v šoku. Pochopil, že teď na to není vhodná chvíle.

„Tohle se bude muset co nejdříve ošetřit,“ poznamenal věcně. Nechala to bez odpovědi. Co také říct.

Po příjezdu na dvůr autoservisu odvedl Jitku dozadu do malé místnosti za dílnou. Jitka se jako by probrala z transu. Tady už přece byla, když na začátku léta vyzvedávala skútr z opravy.

„Posaď se a sundej si ty džíny,“ zavelel Petr. „Nebo je mám rozstřihnout?“

Tázavě se na něj podívala, ale on se už otočil a odcházel k velké lékárničce zavěšené na zdi. Napadlo ji, že kvůli šrámu na koleně si přece nezničí drahé džíny. Trochu neochotně je rozepnula a opatrně je stáhla dolů. Polilo ji horko, když si plně uvědomila, že Petr za chvíli přijde a uvidí ji jen v kalhotkách. Naštěstí si dnes vzala ty hezké s krajkou.

Petr mezitím našel, co potřeboval. Vrátil se k Jitce. Když ji spatřil, všiml si, jak jí zrudly tváře. Už se chtěl zeptat, co jí je, v tom mu to došlo. Svlékl si mikinu a podal jí ji: „Můžeš se zakrýt, od dveří táhne.“
Jitka si mikinu vzala a trochu se uvolnila. Cítila, jak jí Petr opatrnými pohyby čistí ránu. Když použil nějakou štípavou dezinfekci, zasykla bolestí a on se na okamžik zastavil. Na závěr ránu přelepil náplastí. „Máš ještě něco jiného?“ zeptal se se zájmem. „Myslím, že mě ještě bolí rameno, ale to bude jenom natlučené.“
„Fajn, motorkářská bunda spolu s rukavicemi odvedly svou práci,“ dodal Petr. „Kdyby to za den dva nebylo lepší, měla bys zajít k lékaři.“
Jitku Petrův mentorský přístup trochu rozladil, a proto odsekla: „Ano,

mami.“

Petr se pousmál. Pamatoval si Jitčin temperament už ze střední. Zeptal se jí: „Co se přesně stalo?“

Jitka se zamračila a začala vyprávět: „Projížděla jsem kolem dépeesky, když vtom se zprava přihnal velký černý teréňák a narazil zboku do mého skútru. Pak už jsem se jenom pomalu zvedala z asfaltu a řidič toho auta volal policii. Dál už to asi znáš.“

„Ta křižovatka je pěkná dopravní past,“ poznamenal věcně Petr. „Ulice zprava se napojuje na tu horní v prudkém svahu a navíc pod nepříjemným úhlem.“

„To jo,“ dodala Jitka. „Vůbec jsem ho neviděla. Nejela jsem rychle, možná třicítkou. Byl to jenom okamžik. Doufám, že mu to na policii pěkně spočítají.“

Petr vnímal záblesk hněvu v jejích očích, a proto začal opatrně: „Tím si nejsem jistý.“ „Proč?“ přerušila ho Jitka. „Je tam přednost zprava. Ta široká horní cesta vypadá jako hlavní, ale značená tak není.“

„Takže mu projde, že mě sestřelil jako vlaštovku!“ zareagovala rozčileně Jitka.

Petr dobře věděl, že se dostal na tenký led. Nechtěl Jitku trápit, ale ani popírat fakta. Pokusil se jí vysvětlit, jak nehodu chápe: „To přesně nevím. Přijížděl sice zprava, ale záleží také na tom, kolik jel. Skoro to ubrzdil. Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Nejspíš vám oběma připíšou část viny.“ Jitka se na chvíli zarazila. Vzápětí vybuchla: „Víš ty co, poučování si nech od cesty!“ Chvíli bylo ticho. Petr jí neodporoval, jenom se na ni trochu smutně podíval. „Půjdu sundat skútr z auta.“

Zaklapnutí dveří ji vrátilo do reality. Natáhla si džíny. Když Petrovu mikinu přehazovala přes opěradlo židle, napadlo jí, že se chová hloupě. Petr se jí jenom snaží pomoct a ona se na něj utrhuje. Na čem jí záleží víc? Na tom, co je spravedlivé, nebo na tom, že utrpěla škodu? Nebo na tom, co si budou myslet lidé kolem ní? Pohlédla ke dveřím.

Z přemítání ji vytrhlo zaklepání na dveře.

„Dále,“ řekla automaticky.

Ve dveřích se objevil Petr. K jejímu překvapení se tvářil celkem spokojeně: „Myslím, že to odnesl jenom plastový kryt a zrcátko. To půjde snadno opravit.“

Zadíval se na Jitku a zmlkl. Její zkroušený výraz ho překvapil.

„Promiň,“ začala Jitka. „Jsem z té nehody úplně rozhozená. Není správné, abych si vylévala svůj vztek zrovna na tobě.“

„Nic se nestalo,“ špitl Petr.

„Ale stalo,“ nedala se Jitka. „Ty mi pomáháš a já se vztekám.“

Petrova odpověď ji překvapila: „Nedávno jsme probírali ve škole ‚Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.´(Mt 5,6)“

Zase to náboženství. Ne, že by ji to u Petra příliš překvapilo. Věděla, že studuje teologickou fakultu. Sama se obracela k víře především v dobách, kdy jí bylo těžko. Ale teď byla rozzlobená. Proč to sem plete?

Petr pokračoval: „Jde o to, jestli ti záleží víc na tom, aby se věci napravily, nebo na tom, aby se potvrdilo, že máš pravdu.“

Zvláštní, bylo to trochu podobné jejím vlastním úvahám. Jako by jí Petr nastavil zrcadlo, které neúprosně odhalí každou pihu, každou vadu na kráse.

Než se zmohla na odpověď, Petr tiše dodal: „Chtěl bych, abys byla v pořádku.“

Bylo to venku. Už dříve to tak nějak tušila, ale Petr se k ní vždycky choval až k uzoufání korektně. I dnes. Těmi slovy ale něco změnil. Už ho nemohla vnímat jen jako trochu ujetého spolužáka, který se jí snaží pomoct. Jeho myšlení mělo neobyčejnou hloubku, kterou chtěla poznat. Také nevypadal špatně, jak si realisticky přiznala.

„Díky,“ odpověděla. Pak, jako by jí na tom nezáleželo, dodala: „Budu muset domů. Kdy se uvidíme?“

„Ten skútr bude hotový tak za dva týdny,“ odpověděl Petr.

Vyhrkla: „Na to jsem se ale neptala.“ Bylo jí jasné, že se od Petra pozvání na rande nejspíš nedočká. Na okamžik zaváhala. Pak se rozhodla, že mu to trochu usnadní: „Myslím tím normálně, bez skútru.“

Mu to ale pořád nedocházelo: „Bez skútru?“

„Do kavárny se se skútrem nechodí,“ vysvětlila trochu poťouchle.

Petr se na ni usmál. Pak se odhodlal: „Tak třeba zítra v šest u kina na náměstí.“ Začínal tušit, že mezi ním a Jitkou se právě rodí něco nového. Nudit se s ní nebude. Tím si byl jistý.

Lubomír Čevela

BLAZE VÁM, KDO NYNÍ HLADOVÍTE
paradox nebo absurdita?

Představme si člověka, který nemá co jíst. Neví, kde sežene další jídlo, možná má hladové děti. A někdo mu řekne: „Blaze tobě, že máš hlad.“ Není to výsměch? Co je na hladu dobrého? Hlad člověka

vyčerpává, bere mu sílu a někdy i život. Proč tedy Ježíš říká: **„Blaze vám, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni“ (L 6,21)?**
Ježíš neříká, že hlad je dobrý. Říká něco jiného: vaše dnešní situace není konečná. To, že se vám nedaří, neznamená, že jste Bohu vzdáleni. A to, že vás lidé považují za neúspěšné, neznamená, že takový je i Boží pohled na vás.

Snadno si totiž spojíme životní úspěch s Božím požehnáním. Když jsme zdraví, máme práci a daří se nám, děkujeme Bohu za jeho dary. Ale co když o to všechno přijdeme? Nezačneme pochybovat, jestli nás Bůh neopustil?

Právě do takových chvílích zaznívá Ježíšovo blahoslavenství. Neznamená, že člověk musí být šťastný, aby byl blahoslavený. Znamená, že se na něj vztahují Boží zaslíbení, i když jeho život zrovna šťastně nevypadá. Hlad, nouze ani utrpení nemají poslední slovo. Boží budoucnost je jiná než naše přítomnost.

V Janově evangeliu Ježíš nasytil pět tisíc lidí. Učedníci počítali, kolik by stálo koupit chléb pro všechny, a viděli, že na to nemají dost. Ježíš však lidi nepošle pryč. Vezme pět chlebů a dvě ryby, které má chlapec, a nasytí celý zástup. Ježíšův pohled se nezastaví u toho, co chybí. Vidí lidi a jejich potřeby. Jejich hlad mu není lhostejný.

A takový je Bůh, o kterém Ježíš mluví. Bůh, jehož láska se neřídí našimi úspěchy ani tím, jak dobře právě zvládáme svůj život. To je důležité i pro chvíle, kdy sami nevíme, jak dál. Když jsme unavení, zklamaní nebo máme pocit, že jsme selhali.

Blahoslavenství není odměnou pro ty, kteří všechno zvládli správně. Je dobrou zprávou pro ty, kterým něco podstatného chybí. Člověk může přijít o majetek, postavení, přátele, a někdy dokonce i o pocit vlastní důstojnosti. Může mít pocit, že ho všichni odepsali. Ale právě tam zaznívá Ježíšovo „blaze vám“.
Ne proto, že by na utrpení bylo něco dobrého, ale proto, že ani nouze a lidská slabost nejsou důkazem, že nás Bůh opustil.

Svět nám říká, že dobře se mají ti, kteří mají dost. Ježíš nám připomíná, že naše naděje nestojí na tom, kolik toho máme nebo co jsme dokázali. Stojí na Božím zaslíbení. A to platí i tehdy, když nám právě mnoho důvodů k radosti nezbývá.

Pavel Kovář

Když přemýšlím o tématu hladu a tedy i jídla, vybavuje se mi zážitek z letošní dovolené. Prakticky hned na začátku jsme přemýšleli kam si zajít na oběd. Na internetu jsem našel nějakou restauraci, myslím tureckou, fotky jídla nevypadaly špatně, ceny byly také přijatelné, tak jsme si říkali, že bychom to mohli zkusit.

Každý jsme si něco vybrali, většinou nabízeli kuřecí maso s cizrnou a zeleninou, Pavlína si místo cizrny dala rýži, a když nám to přinesli, vypadalo to dobře a dobře to i chutnalo. Po jídle jsme zaplatili a šli na nějakou procházku.

Příští den jsem ale začal mít docela značné problémy, nebylo mi špatně, ale potřeboval jsem, aby záchod byl pokud možno po ruce. Což na dovolené, kde máte naplánovaný nějaký program, vycházky a podobně, je občas dost obtížně splnitelné. Poslední den jsem si říkal, že snad ani nikde nepůjdu, ale jak to přišlo, tak to zase odešlo a byl klid.

Do dneška nevím, co to bylo, jestli to skutečně pocházelo z toho jídla nebo z něčeho jiného; asi ano. Ale na obrázku to vypadalo hezky. Často se podle toho, jak jídlo vypadá, také řídíme a očekáváme, že když je to tak lákavě naaranžované, tak to určitě bude i dobré. Moje zkušenost byla ale poněkud odlišná.

Říkám si, jestli to není někdy podobné s námi i v té duchovní oblasti. Jestli někdy nedáváme přednost tomu, jak krásně něco vypadá před tím, co obsahuje. Jestli prostě pro nás není důležitější forma před obsahem. A že je důležité i to co vypadá lákavě a atraktivně zkoumat, jestli to odpovídá tomu, co čteme v Bibli.

Můžeme diskutovat, hledat hluboké myšlenky, rádi si poslechneme dobrého řečníka, ale to, abychom byli duchovně nasycení, abychom přijali něco pro svůj život, může jít trochu stranou. Biblické blahoslavenství ale mluví o tom, že právě o to jde: **„Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“**

Když Izraelité putovali po poušti, neměli odkud brát jídlo a potřebovali, aby jim Bůh seslal manu. Mana padala každé ráno a měli dost jídla, aby mohli putovat

po poušti dál. A ani my si nevystačíme se svými vlastními silami, s představou, že si opatříme jídlo sami a nikoho nepotřebujeme. Podobně, když Ježíš o sobě mluví jako o Chlebu života, nabízí mi pokrm pro dnešní den – pokrm, který mi dává sílu, abych zvládl to, co prožívám dnes. A věřím tomu, že mi dá pokrm i pro to, co mě čeká zítra.

Ale pak je tam zmíněný ještě ten „hlad a žízeň po spravedlnosti“. Díváte se na zprávy, prožíváte nějakou křivdu, vidíte rozpadající se vztahy. Člověku je z toho někdy úzko. Přáli bychom si, aby svět vypadal trochu přívětivěji. Hladome a žízníme po spravedlnosti, protože tak jsme byli stvořeni, a pokud žijeme v prostředí, plném lží a sobectví, cítíme, že potřebujeme někoho, kdo je schopen ten náš hlad a žízeň utišit. Ježíš náš hlad a žízeň neutišuje tak, že by je uspal nebo otupil. Naopak - dává nám poznat svou lásku, ze které můžeme čerpat a která nám dává sílu překonat strach, úzkost a hořkost z okolního světa.

Za oboje jsem Ježíši vděčný a tak to i prožívám.

Zdeněk Žamboch

Výklad druhý

Blaze těm, kdo hladovějí a žízní
po spravedlnosti,
neboť oni budou nasyceni.

Budou nasyceni tím, po čem touží, spravedlností a pravou svatostí. Bůh je nasytí požehnáním své dobroty, blažeností svých vyvolených. On je nasytí nebeským chlebem, manou své lásky. Dá jim pít ze svých rozkoší jako z potoka, z něhož kdo se napil, nebude žíznit na věky – jedině po stále větším množství
vody života. Tato žízeň bude trvat navěky.

Bolestivou žízeň, žádost pošetilou
přemůžeš svou blízkostí,
avšak nasycená duše stále volá
po věčnosti plné lásky.

Ať jsi tedy kdokoli, komu Bůh dal „hladovět a žíznit po spravedlnosti“, volej k němu, abys nikdy neztratil tento nevýslovný dar, aby tato božská chuť nikdy nepřestala. Když ti lidé budou domlouvat a chtít, abys mlčel, nedej na ně , ano, volej tím více: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Nedopusť, abych

žil jinak než svatě, jako ty jsi svatý!“ Neutrácej „peníze za chléb“, ani „svůj výdělek na to, nenasytí“. Můžeš doufat, že vykopáš štěstí ze země? Že je najdeš ve věcech tohoto světa? Pošlapej nohama všechny jeho rozkoše, odvrhni jeho pocty, pokládej jeho bohatství za ztrátu – ano všechno, co je pod sluncem – „pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše“, pro úplné obnovení své duše v obraz Boží, ve který byla původně stvořena. Střez se zahánět tento požehnaný hlad a tuto žízeň tím, co svět nazývá náboženstvím – náboženstvím formálním, vnějšího projevu, které zanechává srdce plné tělesnosti a smyslnosti. Nechť tě ne-uspokojí nic jiného než moc pobožnosti, než náboženství, které je duch a život, zůstávání v Bohu a Boha v tobě, přebývání u věčnosti, vstup prostřednictvím nové smlouvy, která očišťuje, „až do vnitřku za oponu“ a uvedení „na nebeský trůn“ v Kristu Ježíši.

John Wesley
Kázání našeho Pána na hoře
Třináct výkladů na Mat. 5-7
Evangelická církev metodistická v ČSSR
Praha 1988

Advent

Čekáme. Stále čekáme
na cosi, co nám schází.
Tak trapně, trpně čekáme
na to, co nepřichází.
A zatím venku za oknem
varuje větev holá:
Kdo nedoufá a neprosí,
ten marně Pána volá.

Je zde. Je v Slovu živ, jak dřív,
zve všecky k svému stolu,
a v poslušnosti jeho rad
nejlepší máte školu.
Ta dává smysl životu
a lásce naplnění –
v ní najde víra jistotu,
k níž jiné cesty není.

Tak šeptá větev prokřehlá,
když soumrak den už zháší.
Dlaň k dlani v prosbě přilehla:
„Přijď! Uzdrav víru naši!“

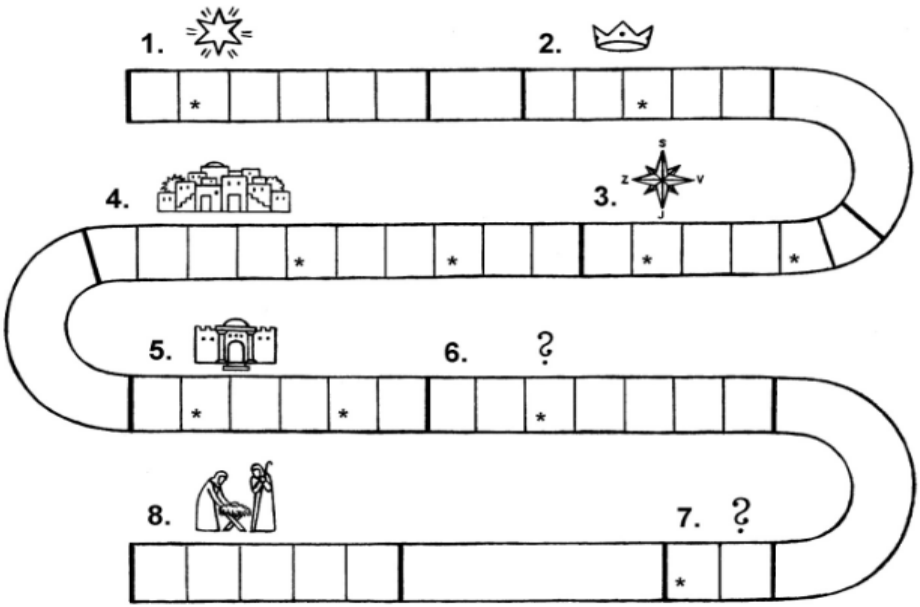
Helena Kohoutová
Básně k církevním svátkům
samizdat 1987

VÁNOČNÍ KVÍZ – PRO DĚTI I DOSPĚLÉ

MUDRCI Z VÝCHODU

(Mt 2,1-12)

🕮 O mudrcích z Východu moc nevíme, pravděpodobně vyčetli z hvězd a ze svitků příchod nového krále. Nevíme jistě, jestli byli tři, ale Bible se zmiňuje o třech darech pro Ježíše. Odpověz na otázky a zapiš je v daném pádu do políček.

1. Co tento mudrc uviděl na obloze?
2. Koho přišli mudrcové hledat?
3. Odkud mudrcové přišli?
4. Do kterého města přišli jako první?
5. Kde byli v městě pozváni?
6. Jak se jmenoval král, se kterým mluvili?
7. Věděl, kde se narodil zaslíbený král?
8. *Kdo je ten zaslíbený král, Spasitel?*

Z písmenek označených hvězdičkou, slož chybějící slova v tajence.

TAJENKA JE: MUDRCI MĚLI PRO JEŽÍŠE ….

V									

? Víš, v který den si připomínáme příchod těchto třech králů?

Řešení kvízu najdete na straně 31

BLAHOSLAVENSTVÍ
Mt 5,6

Když si čtu toto blahoslavenství, tak se mi vybavuje řada souvislostí.

Nejprve je vhodné zmínit, že samotný pojem blahoslavený má význam šťastný je ten, kdo - v našem textu - hladoví po spravedlnosti. A šťastný neznamená, že se cítí dobře, není vyjádřením emocí, pocitů, nýbrž je prohlášený šťastným vzhledem k objektivní skutečnosti známé autorovi výroku.

A co je ta objektivní skutečnost? Z kontextu Bible vyplývá, že spravedlivý je ten, kdo se podřizuje požadavkům a povinnostem plynoucím z Boží vůle. Zároveň ovšem platí, že člověk této spravedlnosti nemůže dosáhnout vlastním úsilím a je nutná Hospodinova aktivní pomoc - Ježíš.

On tuto spravedlnost v našem textu interpretuje jako dar těm, kterým je dáno Boží království. A všimněme si, že spravedlnost je dána těm, kteří po spravedlnosti a Bohu hladoví a žízní. Člověk to vnímá, pociťuje jako potřebu, musí to chtít. A je mu dána vírou v Ježíše Krista a pokáním, přestože je nespravedlivý hříšník. Ospravedlněný člověk navazuje pravý vztah s Bohem, který zahrnuje odpuštění všech hříchů a nové postavení před Hospodinem ve spojení s Kristem. Příkladem tohoto procesu je příběh marnotratného syna. Čtenář Bible ho jistě zná.

Mladší syn požádá otce o podíl na majetku, odejde do daleké krajiny a tam rozmařilým životem o majetek přijde. Když nastane hlad, stane se pastevcem vepřů - pro židovského posluchače šokující ponížení. Rozhodne se vrátit jako nájemník, otec ho už z dálky uvidí, běží k němu, padne mu kolem krku a uspořádá hostinu: „Tento můj syn byl mrtev, a zase ožil; byl ztracen, a zase nalezen."

Všimněme si prosím, že otec neposílá za synem posly, nežádá ho, aby se vrátil. Nepřemlouvá ho a netahá za rukáv zpátky. Ne. Nechává ho být. A syn spadne na existenční dno, pod tlakem okolností **mění své smýšlení**, je ochotný se vrátit a přijmout autoritu otce, podřídit se jako nádeník povinnostem v domě svého otce. Svého původního rozhodnutí lituje, činí pokání a otec se raduje.

Podstatným krokem v obratu a návratu k otci je změna smýšlení. Marnotratný syn mění postoj. Od toho: já si to v životě zařídím podle toho, jak já chci, jak já rozumím, co je pro mne dobré, se odvrací. Jde do sebe a mění své smýšlení a podřizuje se otci, tomu co on chce. Ne vůle má, ale tvá se staň. Tak to vyjadřuje sám Ježíš v modlitbě chvíli před tím, než ho Jidáš zradí.

Hladovět po spravedlnosti je začátek procesu, kdy člověk mění své smýšlení a odvrací se od toho, co sám považuje za správné na základě svého vlastního rozumu a podřizuje se Otci.

Vždyť ten vlastní rozum má počátek v ráji, je to samotná podstata prvotního hříchu. Ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého otevřelo člověku oči a pak nabyl schopnost samostatně, bez Stvořitele, vyhodnocovat pozorovanou skutečnost. Formulovat pravdu podle toho, jak se jeví člověku. Já si tvořím názor, já rozhoduji co je dobré a co je zlé. To, co myslí a sděluje Stvořitel **já** interpretuji rozumem nabytým prvotním hříchem. A jsme schopni neuvěřitelných závěrů. To je snad lepší ani nerozebírat.

Každá generace lidí je důsledkům prvotního hříchu vystavena po celou známou historii lidstva. Bible je plná příběhů o tom, co Hebrejům přineslo, když Hospodinovo slovo uchopili a vykládali ho po svém. A dnešní moderní doba tento trend dotahuje k dokonalosti. Jsme od narození formováni společností, která nám s naprostou samozřejmostí předává prvotní, dědičný hřích. Jsme přizpůsobení a považujeme to za normální stav. A že nás ten Duch, který inspiruje Písma vyzývá, abychom své smýšlení proměňovali? Jak, k čemu? Já, já jsem přece v pohodě. To se musí týkat někoho jiného. Anonymního. A tak se církve, nejenom ta naše, potýkají se stavy a situacemi, které vypadají neřešitelné. Křesťané slouží do vyhoření, řešení hledáme v té správné metodice, manažerském řízení, na pomoc bereme psychologii, sociologii, principy, které fungují ve firmách a podobně. A obávám se, že řešení potíží a trápení nám uniká: *Proměněné smýšlení marnotratného syna.*

Miloslav Kovalda

POZNÁMKA

Text blahoslavenství čteme v Písmu, ve dvou zápisech evangelia Ježíše Krista a to podle „sepsání“ Matouše a Lukáše. Evangelium je jen jedno, totiž Evangelium Pána Ježíše Krista; kanonické zápisy tohoto evangelia máme ode čtyř evangelistů. To, že zápisy jsou v něčem trochu odlišné, není na závadu, ale k dobrému; ukazuje nám to na větší šířku Kristovy zvěsti a je dobré si toho všimnout. Zápisy blahoslavenství obou evangelistů se trochu liší, mají trochu jiný důraz a tím se zvěst našeho Pána doplňuje a rozšiřuje.

U Matoušova zápisu je položen důraz na hlad po spravedlnosti a je to

důležité. Lukáš ve svém zápisu uvádí a zdůrazňuje prostě hlad, hlad fyzický. Matouš o odstranění tohoto hladu píše spíše obecně – *neboť oni budou nasyceni,* Lukáš píše docela konkrétně – *neboť budete nasyceni.* Obojího je vhodné si všimnout. Hlad a žízeň po spravedlnosti nelze odsunout bokem jako věc zbytnou; asi to dnes často slyšíme i v naší společnosti – *hlavně, abychom měli všeho dost, měli se dobře; na ostatním už tolik nezáleží! Víra v Boha a život s Kristem – k čemu to?* Jako křesťané se můžeme dostat do opačného extrému v tom, že tzv. obyčejné věci, věci každodenních potřeb můžeme považovat za nepotřebné, ne-li zbytečné. A že má někdo hlad? – asi si to zavinil sám. Proto je potřebné slyšet oba zápisy blahoslavenství.

V souvislosti s fyzickými potřebami člověka si mimo jiné připomeňme Jakubovo slovo z jeho dopisu, 2. kapitoly, veršů 15 a 16: *Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad," ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?* Dbejme příkladu církve i dřívějších dob, kdy důraz na sociální službu už ve středověku byl právě v křesťanské církve. A chtěl bych zmínit to, co řekl bratr Tomáš Coufal, dědeček manželky našeho dřívějšího faráře – Lídy Tomešové, v situaci, kdy se do Československa vraceli reemigranti z východu; jejich heslo v této situaci bylo: *Jídlo, mýdlo, Bibli.* Myslím, že je velmi dobře vyjádřeno a obsahuje to obojí. Tak je obojí dobré, potřebné a nutné. Nemít jen tzv. „pozvednutý pohled vzhůru" a o potřebné lidi jen tak zakopávat a na druhé straně nezapomínat na našeho Boha Otce, Pána Ježíše Krista a Ducha svatého.

Miluj svého Boha nade všechno
a svého bližního jako sebe.
Milan Michalík

VZPOMÍNKY na zvláštní dobu

Nedávno si na mě stěžoval vnuk, že prý jsem na něj přísnější než na jeho bratra. Měl jsem ale k tomu důvod. Zdálo se mi, že provokuje, z čehož vznikaly četné potyčky, a já už jsem chtěl mít doma klid. Ruku jsem na něj ale nevztáhl. Z mé strany šlo jen o obvyklé hartusení a vyhrožování, a když jsem ho napomínal, dostalo se mi obvyklé odpovědi, že to začal ten druhý. Úplně běžná situace. Kde se v něm ale bere pocit nespravedlnosti a když mu domlouvám, nedívá se na mě nechápavě, ale snaží se

ospravedlnit tím, že měl důvod se takto chovat. A není to jen výsada věřících rozeznávat spravedlnost od nespravedlnosti. Vždyť i apoštol Pavel píše, že i národy které nemají psaný zákon mají svědomí, které je někdy hájí a jindy obviňuje.

Adolf Hitler prý řekl, že svědomí je židovský vynález a pokládal ho za projev slabosti. Čím horší je vládce, tím méně dbá na svobodu svědomí svých poddaných. Ale i svědomí může být příliš citlivé nebo otupené.

Po revoluci jsem byl s bratrancem navštívit své příbuzné u protinožců. Jednou tak sedíme po večeři a celní úředník z melbournského letiště, který tam byl na návštěvě, nás seznamoval s novými nařízeními, která mají vstoupit v platnost. Jak skončil, okamžitě se ozval bratranec s řešením, jak to všechno půjde obejít. Dost tím tehdy strýce popudil; ten to uzavřel tím, že to jsme celí Češi. Předpis ještě ne-vstoupil v platnost a my už víme jak ho budeme obcházet. Jindy jsem se dověděl, že Angličané, kteří pracují v kanceláři, si domů neberou tužky a soukromé hovory chodí vyřizovat do budky na ulici, přestože mají telefon na stole. Bylo to v době kdy mobily ještě nebyly a u nás doznívalo heslo: „Kdo nekrade, okrádá vlastní rodinu.“ Je pravda, že mezi věřícími jsem tuto průpovídku nikdy neslyšel.

Byl jsem jednou na menší stavební brigádě, kde někdo přinesl ze zaměstnání hmoždinky, a tak jsme o tom přemítali, jestli je to dobře nebo špatně a náš kazatel, který tam byl s námi rozhodl, že se jedná o situaci, kterou Zákon upravuje nařízením: „Volu mlátícímu úst nezavážeš,“ tak jsme se už potom neznepokojovali. Já jsem si zase někdy citoval z knihy Kazatel 7, 16: „Nebývej příliš spravedlivý, aniž buď příliš moudrý.“ Přesně tak jsem si to opakoval i v té kraličtině, abych textu dodal větší důvěryhodnosti. Chodil jsem prohlížet skládku kovového odpadu, kde se dalo občas něco najít. Jednou jsem se tam setkal se spolupracovníkem, který mi říkal, že je velká škoda, že Čedok nepořádá zájezdy na nějaká významná šrotiště, že by s nimi jezdil. Možná se budete smát, kdo ale pamatuje dobu kdy si chlapi vyráběli traktůrky, míchačky, cirkulárky, hoblovky, sekačky na trávu a svařovali doma kotly na topení, ten mi bude rozumět. Můj otec kromě traktoru a kotle všechno vyrobil, a navíc ještě udělal pumpu. Muselo to být někdy začátkem padesátých let, ještě před mým narozením. Pracoval tehdy v ZPS ve Zlíně. Mnohem později mi říkal, že tam panoval dost přísný režim a jediná možnost, jak něco přenést přes vrátnici bylo 1. května. Prvomájový průvod se totiž řadil už

ve fabrice a uprostřed toho zástupu obklopeni těmi, kteří nesli transparenty, kráčeli se svými výtvory ti, kteří byli připraveni právě na tento jediný den v roce, aby bez povšimnutí prošli přes doširoka otevřené brány. Téměř by se nabízelo, abych na obranu těchto zvyků použil vyjití Izraelců z Egypta. Nevyšli totiž s prázdnou. Měli od egyptských sousedů vzít zlato a stříbro, což také učinili a jak je u Mojžíše zaznamenáno: Tak vyplenili Egypt. Nechci ale nic obhajovat a nebudu ani odsuzovat. Je to jen vzpomínka na dobu, která byla v něčem zvláštní, nepřirozená a dovedla lidi pokřivit. To se ale může vlastně stát vždycky. Raději napíšu, jak apoštol Jan popisuje Beránkovu svatbu. *Jeho nevěstě byl dán zářivě čistý kment, aby se jim oděla. Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých. (Zj. 19,8)*

Lubomír Smílek

SPRAVEDLNOST
je jen jedna

Byl parný den a soudce se před palčivými slunečními paprsky ukrýval ve stínu brány. Často zde pobýval a podle tehdejších zvyků soudil lid. S oblibou říkával: „Spravedlnost je jenom jedna." Lidé ve městě ho měli rádi, protože jeho rozsudky byly vždy spravedlivé.

Náhle se zvenčí přihnal cizinec v dlouhém plášti a vrazil do soudce. Místo omluvy na něj vyštěkl: „Uhni, dědku!" Soudce byl sice starý, ale nenechal si nic líbit.

„Někdo by tě měl naučit dobrým způsobům."

„A to budeš ty?" zeptal se výsměšně cizinec. „Tak abys příště věděl, že máš být zticha, dědku!"

Napřáhl ruku a uštědřil soudci takovou facku, až se stařec zapotácel. Pak se bez jediného ohlédnutí vydal dál a brzy zmizel mezi domy.

Když počáteční ohromení opadlo, zmocnil se soudce hněv. Svolal městskou stráž a popsal jí cizince, který ho napadl. Ještě nikdy strážní nikoho nehledali s takovým nasazením. Ten grobián si dovolil napadnout jejich oblíbeného soudce!

Netrvalo dlouho a cizinec se opět ocitl před soudcem. Četné podlitiny v jeho obličeji svědčily o tom, že ho strážní cestou náležitě poučovali o tom, jak se má správně chovat. Už věděl, koho napadl a schlíple čekal na přísný trest.

K bráně se nahrnul dav lidí. Vši-

chni doslova viseli soudci na rtech.

„Ve jménu Boha všemohoucího a z moci úřadu svěřeného mi lidem tohoto města, tě odsuzuji ke třiceti devíti ranám bičem, pokutě půl šekelu stříbra a vyhnání z města.“

Dav zašuměl. Někteří souhlasili, jiným se zdál rozsudek příliš přísný. Bylo potřeba počkat na soudního zřízence s bičem. Soudce naslouchal rozhovorům lidí kolem sebe a hněv ho pomalu opouštěl.

Zanedlouho bylo vše připraveno. Strážní srazili odsouzeného na zem před soudce. Soudní zřízenec napřáhl třípramenný bič.

„Zadržte!“ zvolal soudce. „Svůj předchozí rozsudek jsem vynesl v hněvu, a proto nebyl vůči tomuto muži spravedlivý. Nevěděl totiž, že jsem soudcem tohoto města. Budiž tedy rozsudek změněn na pokutu půl šekelu stříbra a vyhnání z města. Zároveň odsuzuji sám sebe k tomu, že za cizince zaplatím uvedenou pokutu, protože jsem prve soudil v hněvu. Spravedlnost je jenom jedna.“

Dav překvapením ztichl, ale poté propukl v jásot. Tento příběh pak lidé vyprávěli svým dětem a vnukům, až se přes propast věků donesl k nám.

Lubomír Čevela

Člověk míní, Pán Bůh mění. Letos jsme si chtěli s projektem Daruj radost dát pauzu, trochu si odpočinout a nabrat síly na další ročník. Když jsme ale viděli, čím si někteří lidé v našem okolí procházejí, připomněli jsme si, proč jsme s Daruj radost začali. Není nám jedno, co se kolem nás děje a jak se lidem vedle nás daří. Chtěli jsme se s nimi podělit o povzbuzení, útěchu a radost, které sami dostáváme od Pána Boha.

A tak jsme se i letos pustili do sbírky naplno. Uvědomujeme si, že o mnoha lidech, kteří kolem nás procházejí těžkým obdobím, vůbec nevíme. Proto v kostele zazněla výzva, aby nám lidé dali vědět, koho by mohla potěšit návštěva, přáníčko nebo drobný dárek.

Do příprav se zapojili lidé, kterým Pán Bůh vložil na srdce, aby druhým věnovali něco ze svého času, sil nebo prostředků. Velkou radost nám udělala také spolupráce s nedělní školou ČCE v Hošťálkové a se ZŠ Hošťálková. Děti z obou škol vyráběly přáníčka pro obdarované. Děkujeme jim za čas a péči, které tvoření věnovaly.

Při návštěvách jsme viděli, jakou radost udělá i to, když si někdo

najde čas posedět, naslouchat
a popovídat si.

Po návštěvách se k nám dostávaly milé ohlasy. Jednu z obdarovaných potěšil hrníček, jehož nápis ji zahřál u srdce.

Jiná z obdarovaných nám řekla, že biblický verš, který našla v našem přáníčku, ji provází celým životem.

„Neboj se – já jsem s tebou,
nestrachuj se – já jsem tvůj Bůh.
Posilním tě a podpořím,
podepřu tě svou spravedlivou
pravicí.“
Izajáš 41,10

V paměti nám zůstalo i jedno osobní poděkování:

„Není radost nad radost
z Hospodina. Je ušlechtilé
projevovat jeden druhému lásku,
vděčnost, úctu. Působit radost, jen
proto, že je stvořen jako originál
Boží lásky. Děkuji, povedlo se!“

Děkujeme všem, kdo nám dali vědět o někom, koho bychom mohli povzbudit, přispěli darem, pomohli s přípravami, vydali se na návštěvu nebo na druhé pamatovali v modlitbách. Právě v takových obyčejných skutcích pro nás Daruj radost dostává svůj smysl. Můžeme si být navzájem oporou

a předávat dál víru, lásku a naději.

Kateřina Mrlinová

WYPLOSOVSKÉ
GLORIA

Byl Štědrý večer roku 1947. Samozřejmě jsem si dlouho před tím všiml, že se něco chystá. Vánoce byly za dveřmi. Kamarádi si spolu všude šuškali, tajně z lesa nosili jedlové větvičky a dokonce si broukali různé vánoční melodie. Jeden zajatec, který pracoval v táborové kuchyni, obstaral lahvičku s vínem.

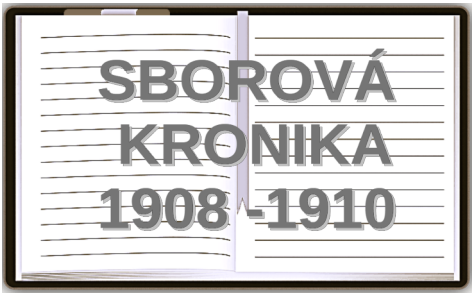
Dodnes nevím, jak je možné, že byli Rusové toho večera tak nedbalí a opravdu si nevšimli, že se několik zajatců odebralo do sedmé šachty. Nikdy jsem se na to Thomase neptal. Určitě to ale napravím, až… jestli,... Helmut se zamyslí a polkne. „Jestli se z toho dostane.“ Snad byli i mezi Rusy takoví, kteří si tehdy večer ničeho všimnout nechtěli. Ani desetiletí trvající ateistické výchově se nepodařilo ve všech Rusech vymýtit křesťanskou víru. Nejprve jsem zvědavě nakukoval do štoly. Co tam bylo k vidění? Převrácený vozík s deskou z neohoblovaných prken, které si kamarádi někde opatřili. Na něm leželo bílé prostěradlo, které si „vypůjčil“ pomocný ošetřovatel v lazaretu. Kříž byl příznačně spletený ostnatého drátu. Ve dvou prázdných konzervách bylo pár jedlových větviček. Důlní lampy osvětlovaly

plechový talíř s bílým chlebem a plechový pohár s vínem. Chtěl jsem si zavtipkovat: „To je ale nádherná vánoční katedrála!“ Když jsem však mužům pohlédl do zbídačených vousatých tváří, slova mi uvízla v krku. Byly plné víry a očekávání. Jeden z nich, Thomas, který měl na sobě jako všichni ostatní jen otrhanou vězeňskou kazajku, mi věnoval dlouhý, velmi dlouhý pohled. Jeho pohled říkal: „Modlím se za tebe!“

Spěšně jsem odtamtud odklopýtal a zaujal své místo u vchodu do šachty, těsně u těžebního koše. Ne-chtěl jsem ze všeho toho „zbytečného kouzlení“, jak jsem to v duchu nazýval, nic vidět ani slyšet. Vůbec nic mi potom všem nebylo. Přesto jsem však samozřejmě slyšel – mumlající hlasy a tichý zpěv, prokla-té koledy! Tu najednou zazpívali „Tichou noc, svatou noc“ – oblíbe-nou píseň mojí maminky a tatínka. Nejraději bych si zacpal obě uši, ale poslouchal jsem jako očarovaný. Vždycky jsme to museli zpívat u rozsvíceného stromečku. A v tu chvíli jsem rázem pochopil, že mi není smutno jen po domově, ale i po něčem mnohem větším: po čisté a průzračné víře mého dětství: Tichá noc, svatá noc! Kéž bych se tak mohl v životě ještě jednou vrátit nazpět až do doby, kdy jsem tuto svou víru obětoval zvrácené hnědé ideologii! Byl jsem tak zahloubaný a duchem nepřítomný, že jsem vůbec neslyšel přicházet Rusa, který se přede mnou najednou vynořil. Můj Bože, musím kamarády varovat! Ještě můžou zhasnout lampy a za-chránit se v postranních štolách. Co jsem měl dělat? Tu se však stalo něco zvláštního a podivuhodného. V tomto okamžiku nejvyšší nouze jsem už měl v mysli jenom dvě slova, kterým jsem se ještě před chvílí vysmíval. Vydrala se na povrch. Ze všech sil jsem křičel: „Ježíši Kris-te!“ a pak znovu: „Ježíši Kriste!“ Ruský voják se zarazil. Zvedl ruku. Strachy jsem se přikrčil. Byl jsem si jist, že mě uhodí. Ale ne! Párkrát mi poklepal na rameno a svým hrdel-ním hlasem řekl: „Kristus… dob-rý...dobrý!“ Pak se s přátelským úsměvem otočil a odešel. Spěchal jsem ke kamarádům, kteří strnule stáli před improvizovanými jeslič-kami ve vozíku. Zajíkavě jsem jim pověděl o zázraku, kterého jsem byl svědkem. „A pročpak jsi volal Ježíše Krista?“ zeptal se mě vážně Thomas Volkner. Bezmocně jsem rozpřáhl ruce. Pak jsem se přiznal: „Protože věřím!“ Tu přes knězův obličej přeběhl záblesk štěstí a Thomas zazpíval:

Gloria, wyplosovské Gloria…

Marie Calasanz Ziesch – ***Návrat***
kapitola ***„Vánoce v sibiřském lágru“***
Karmelitánské nakladatelství 2000

1908

Spiritismus ještě bují a vždy nové media. Ale myslím, že i toto bude spěti do svého skončení v Hošťálkové, ale již přišlo tím až výhružné dopisy, kde mne mnozí špiní. Dne 14. června dostal jsem již výhruží, jestli budu proti zlodějům a paličům kázat, že nevyjdu z domu, že mne bude anorchíta svědit. – Tato písma odkládám a mám v úmyslu, že je uveřejním.

15. října zapaloval chlapčisko Št./Joh. církevní stodolu č. 200. Byl dopaden. Co s ním bude nevím. Odvolával se na ducha, je spiritistou, že jej měl k pozici.

Dne 20. října první sníh. Metlo celý den. – Je ještě mnoho nevykopaných zemáků, ačkoliv bylo kdy. I mráz byl silný. Zmrzlo i mnoho ovoce na stromích. 24. bylo již pěkně, bez shnila až do 5. listop. Toho dne se zamračilo a pak poletoval sníh, ale ten neměl trvání. Až do 22. bylo pěkně, když jsme vstali z lože, bylo všechno bílé.

Dne 2. prosince byla slavnost 60 l. Jubilea panování císaře Pána. Kázal jsem Izaiáš 44,28.

1909

V měsíci únoru dostal jsem jubilejní kříž. Je to maličkost a i probudila závist u mnohých, mezi nimi byl i prženský farář Goláň. 25. dubna podpálil kdosi církevní budovu č. 200. Paličstva je velmi mnoho. Před tím je vypálili u Vrbů č. 183 a vedlejší. Jenom tam měl (Kovář) dvě chortuvy, praví se, že je předal společnosti.

Dne 4. října sezdával jsem Martina Bar. Jeho bratr, odpadlík, od Rostislavě začal mluviti počas mé řeči. Upozorňoval jsem jej třikrát. Nic neprospělo. Odešel jsem od oltáře a spěl pryč. Až teď vyvedli ožralého a prosili mě

abych snoubence oddal. Učinil jsem, ale až teď vidím, že je i ženich ožralý. Nemohl mluviti za mnou přísahu! A to potom ve jménu Božím! Krásný vzor manželský! Kam spějeme? Kam?

Dvacátého osmého října vypověděli jsme dluh vázací na chalupě č. 200. Vypovědělo je pojištění.

1. listopadu urazili naši šoubáni Antonínovi a Ježíškovi hlavu. Až je vypátrají, co bude s nimi? Bujnost a neposlušnost páše jen zlo! Krom se děje spravedlnost!

Dnes 5.XI. Máme první sníh, ale sype! Až potud bylo velmi pěkně.

Na svátky Vánoční zavěsili jsme nový skleněný svícen. Stál se vším z Borlana 250 K. Chrám Páně je poctivý. Svícen zaplacen ze sbírek.

Teď budeme sbírati na dlažbu chrámovou. Nynější je již špatná. S Boží pomocí dočkáme se nové!

Zde končí zápisy faráře Jana Kadlečíka.

1910

Dále pokračuje nový farář Jan Geryk

Té nové dlažby chrámové nedočkal se již far. Kadlečík, onemocněl brzy po tom, když posluhoval sv. V. P jednomu člověku v Držtkové, proti lékařům měl vždy předsudek a snad i to ho přivedlo do hrobu. Zemřel 4. května 1910, horlivý pracovník na vinici Páně rodem Slovák – Jan Kadlečík, který zde 20 let působil.

V kázání tepal nemilosrdně všechny zlořády, paličství, opilství, vystupoval příkře někdy proti matkám nemanželských dětí, jimž dával sám divná jména. Památka jeho čestná jest mezi zdejšími církevníky, mnozí vzpomínají rádi na něho.

Další část sborové kroniky se opět pokusil přečíst Milan Michalík Zápisy dalších let budou od nového faráře Jana Geryka

TENTO PROGRAM BUDE V NAŠEM SBORU
PŘI BOHOSLUŽBÁCH V NEDĚLI 17. LEDNA 2027

K čemu je dobré HledamBoha.cz

Sdílejte / Podpořte / Zapojte se

Přibývá lidí, kteří se s **otázkami** na duchovno a hledání Boha, nebo se svými životními trápeními, obracejí na internet a sociální sítě.

Náš tým proškolených křesťanů je jim k dispozici pro **online rozhovor** nebo **provázení online kurzy**.

Stojí za to pomáhat lidem s velkými otázkami

HledamBoha.cz vytváří nejdostupnější online prostor v ČR pro diskusi o hledání Boha a souvisejících duchovních i životních otázkách.

Posláním **HledamBoha.cz** je dát lidem prostřednictvím internetu a sociálních sítí možnost poznat Ježíše, provázet je v prvních krocích víry, propojit se společenstvím křesťanů, nebo jen pomoci k dalšímu kroku na jejich životní cestě.

HLEDAM BOHA.CZ

www.HledamBoha.cz

Přehled našich nejžádanějších online kurzů, které nabízíme s průvodcem, anonymně a zdarma:

- Proč Ježíš?
- Odpuštění
- Jak se vypořádat se strachem a úzkostí
- 5 jazyků lásky
- Jak číst Bibli
- Jak budovat hluboký vztah s Bohem

Jak můžete pomoct hledajícím ve svém okolí?

Sdílejte

Stačí jen někoho upozornit na HledamBoha.cz.
Můžete nás také sdílet na sociálních sítích.

Zapojte se

Můžete se za naší službu modlit, nebo se zapojit i jinak.
Potřebné informace najdete na našich stránkách.

Podpořte nás

Uvítáme každý finanční dar, který pomůže naší službu rozvíjet. Informace najdete na našich stránkách, nebo jednoduše využijte uvedený QR kod. Děkujeme.

QR Platba
2201150207/2010
vs: 202602

A pokud to na své životní cestě právě teď potřebujete, zavítejte na naše stránky a sami hledejte...

www.HledamBoha.cz

ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ PROGRAM 2026

neděle 29. listopadu: ***1. adventní neděle***
Bohoslužby se Svatou Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

pátek 4. prosince:
1. adventní večer, sborový dům v 18 hodin – slouží br. f. Jan Lukáš

neděle 6. prosince: ***2. adventní neděle***
bohoslužby, sborový dům v 10 hodin

pátek 11. prosince:
2. adventní večer, sborový dům v 18 hodin – slouží br. f. Marek Kačkoš

neděle 13. prosince: ***3. adventní neděle***
vánoční slavnost nedělní školy, sborový dům v 10 hodin

pátek 18. prosince:
3. adventní večer, sborový dům v 18 hodin – slouží br. Paul Hugh Till

neděle 20. prosince: ***4. adventní neděle***
bohoslužby, sborový dům v 10 hodin

čtvrtek 24. prosince: ***Štědrý den***
štědrovečerní bohoslužby, kostel v 16,45 hodin

pátek 25. prosince: ***Boží hod vánoční***
bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

neděle 27. prosince:
bohoslužby, sborový dům v 10 hodin

čtvrtek 31. prosince: ***Silvestr***
bohoslužby na závěr roku, sborový dům v 18 hodin

pátek 1. ledna: ***Nový rok***
Novoroční bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

pondělí 10. ledna až neděle 17. ledna:
Alianční týden modliteb; sborový dům vždy v 18 hodin

Ke všem těmto shromážděním Vás srdečně zveme.

PRAVIDELNÝ TÝDENNÍ PROGRAM

PONDĚLÍ
9:00 hodin Kolouši – setkání pro maminky s malými dětmi

ÚTERÝ
13.00 hodin – náboženství pro 1. – 4. třídu (škola)
14.35 hodin – růstová skupinka dětí (fara)

STŘEDA
16.00 hodin – biblická hodina (komunitní dům)
18.00 hodin – cvičení sborového zpěvu (fara)

ČTVRTEK
18.30 hodin – modlitební setkání žen (fara)

PÁTEK
18:00 hodin – rozhovory nad Biblí

SOBOTA
17.30 (18.30) hodin – staršovstvo (první sobota v měsíci)

NEDĚLE
9.00 hodin – modlitební setkání
10.00 hodin – nedělní bohoslužby
10.00 hodin – nedělní škola
16:00 hodin – tělocvična

HOSPODÁŘSKÉ A FINANČNÍ ZÁLEŽITOSTI

SALÁR – můžete zaplatit těmito způsoby

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
   - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
   - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**:
   - Doplňte částku;
   - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
   - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.

QR Platba

DAR SBORU

Kromě saláru je také možné poskytnout sboru finanční dar k určitému účelu. Jeho úhradu můžete provést následujícími způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
   - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
   - Zpráva pro příjemce: dar, jméno a příjmení.
   - Specifický symbol dle zvoleného účelu:
     - 100 – Dar pro mládež;
     - 200 – Dar pro potřeby sboru;
     - 400 – Dar na Jeronýmovu Jednotu;
     - Pokud nebude SS uveden – bude dar přijat pro potřeby sboru.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**:
   - Doplňte částku;
   - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
   - Zpráva pro příjemce: dar, vaše jméno a příjmení.

QR Platba

Dar pro mládež

QR Platba

Dar pro potřeby sboru

QR Platba

Dar na Jeronýmovu Jednotu

DAR NA OPRAVY

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **2802044389/2010**:
   - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
   - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
   - Doplňte částku;
   - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
   - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.

QR Platba

Uhrazené dary sboru je možné použít pro snížení daňového základu. Potvrzení vystavuje počátkem nového kalendářního roku na Vaši žádost (můžete zaslat e-mailem) sestra pokladní Kamila Čevelová, e-mail: kamila.cevelova@seznam.cz

Za zaplacení saláru a dalších darů děkujeme.

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“
2. Kor. 9,7

Řešení kvízu ze strany 14-15: *Vzácné dary; šestého ledna*

PRVNÍ ČÍSLO SBOROVÉHO ČASOPISU 2027

První číslo příštího roku 2027 bude mít jako ústřední téma další blahoslavenství z našeho cyklu zamyšlení nad tímto důležitým tématem, tedy blahoslavenství z Matoušova zápisu evangelia páté kapitoly, verše sedmého: *„Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.“* Tento text je pouze v tomto zápisu evangelia. První číslo v příštím roce bude velikonoční a tento text evangelia je, myslím, velmi případný. Připomínat si milosrdenství našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, je v každé době, v každé chvíli velmi potřebné a případné, a to ve vděčnosti, ve vztahu ke svým bližním. Tak o tom něco napište. O tom, jak Boží milosrdenství prožíváte a jak se projevuje v našich – vašich vztazích s lidmi kolem nás. Je jasné, že nejsme žádní hrdinové, ale můžeme se o to vždy pokoušet, i když to drhne. Povzbuzujme se v tom a neodsuzujme se, když to vždy nejde. Takže do toho a díky. Uzávěrka příspěvků bude 14.2.2027 *Milan Michalík*

KONTAKTY SBORU

Farář: Štěpán Marosz
tel.739 244 679;
e-mail: hostalkova@evangnet.cz
Kurátorka: Jana Flachsová
tel. 739 091 325;
e-mail: janaflachsova@email.cz

PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVY PODLE DOHODY S FARÁŘEM SBORU

Vydává Farní sbor ČCE Hošťálková. Redakce Milan Michalík.
Za obsah článku odpovídá autor.